

Arrest

nr. 138 388 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 31 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DANCET, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China, meer bepaald uit het district Kandze.

U verklaarde in 2002 illegaal te zijn gevlucht naar India. U reisde illegaal naar Nepal van waaruit u via het Reception Centre naar India reisde.

In India leefde u van 2003 tot 2013 in het Sera klooster. Tussen 2003 en 2011 studeerde u er. Tussen 2011 en 2013 was u monnik in het Sera klooster.

Volgens uw verklaringen hebben Tibetanen in India geen rechten. Wanneer men naar een andere deelstaat wilt reizen moet men hiervoor eerst toestemming vragen. Daarnaast moet men ook zijn RC

(Registration Certificate for Tibetans) laten verlengen. Wanneer men verder studeert heeft men niet dezelfde rechten als de Indiërs.

Voorts wilde u terugkeren naar Tibet maar kon u daarvoor geen documenten bekomen.

Omwille van deze redenen besloot u India te verlaten.

Op 15 december 2013 reisde u van India naar Frankrijk met een transit in een onbekend land. U maakte daarbij gebruik van uw eigen IC (Identity Certificate).

Vanuit Frankrijk werd u door de smokkelaar met de trein naar België gebracht.

Op 16 december 2013 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw green book, een fotokopie van twee attesten van een Engelse cursus, uw certificaat van secondary education, een attest van het Sera klooster, een attest van het reception centre van Dharamsala, een fotokopie van een attest van het reception centre van Nepal, een fotokopie van uw hukoupagina en foto's.

Op 26 februari 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van vluchteling omdat er geen geloof werd gehecht aan uw gebrek aan verblijfs- en terugkeerdocumenten van India, waardoor India voor u geldt als eerste land van asiel.

U ging in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 27 juni 2014 de weigeringsbeslissing bevestigde.

Zonder naar uw land van verblijf terug te keren diende u hier op 3 december 2014 een tweede asielaanvraag in.

U baseert zich hiervoor nog op dezelfde asielmotieven, namelijk uw herkomst uit China en het feit dat Tibetanen in India geen rechten hebben.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u een brief van het Bureau du Tibet Brussel voor, dd. 28.11.2014.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming, omdat er geen geloof werd gehecht aan uw verklaringen over het gebrek aan rechten in India en het feit dat u niet meer over de nodige Indiase verblijfs- en reisdocumenten zou beschikken. Het CGVS aanvaardde wel dat u minstens de jure over de Chinese nationaliteit beschikt en erkende een vrees voor vervolging ten aanzien van de Volksrepubliek China, het land waar u geboren bent.

Echter stelde het CGVS vast dat, gezien uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent de problemen die u in India zou ervaren hebben en over uw Indiase verblijfs- en reisdocumenten, en gezien de beschikbare objectieve informatie, het niet aannemelijk is dat u niet in staat bent om terug te reizen naar India met uw persoonlijke documenten.

Daarnaast maakte u evenmin aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te hoeven koesteren bij een eventuele terugkeer naar India.

Deze beslissing werd nadien bevestigd door de RVV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

U diende hiertegen geen cassatieberoep bij de Raad van State in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen zodat de beoordeling ervan gehandhaafd blijft, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, namelijk uw verklaring dat u geen rechten in India had en het feit dat u niet meer over de nodige Indiase verblijfs- en reisdocumenten zou beschikken, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd,

wijzig hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Zoals uit de eerste asielaanvraag is gebleken is het immers niet geloofwaardig dat u uw IC diende af te geven aan de smokkelaar en niet in het bezit was van uw IC bij uw binnenkomst in België.

Uw uitleg kan niet overtuigen gezien dit uw eigen identiteitsdocument betreft en de Belgische asielinstanties niet inzien waarom u bijna een miljoen roepies zou betalen, terwijl u middels uw IC op legale wijze kon reizen. U legde bovendien geen enkel begin van bewijs van uw reisweg neer.

Bij uw tweede asielaanvraag legde u een brief van het Bureau du Tibet voor, gericht aan de Indiase ambassade te Brussel, die stelt dat u over een IC zou beschikt hebben en waarin gevraagd wordt een duplicaat te voorzien.

Vooreerst dient hierbij herhaald dat het CGVS geen geloof hecht aan uw bewering als zou u uw IC in de eerste plaats aan uw smokkelaar zou hebben afgegeven.

Bovendien maakt de brief enkel melding van het nummer van uw Green Book, een document dat uitgereikt wordt door de Tibetaanse overheid in ballingschap en niet door de Indiase.

Nergens wordt het nummer van uw RC en/of IC vermeld, noch maakt het melding van de plaats waar u uw RC en/of IC volgens uw verklaringen zou hebben moeten afgeven.

Het door u voorgelegde document is dus evenmin van die aard dat het de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Het CGVS is van oordeel dat u uw vrees voor vervolging vanwege de Chinese autoriteiten aannemelijk heeft gemaakt.

Echter, uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat India, overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, voor u kan beschouwd worden als een 'eerste land van asiel'.

Het CGVS heeft immers vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied, alwaar u de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement, geniet.

In casu dient vastgesteld te worden dat er geen sprake is van een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u wordt teruggeleid naar India.

U mag daarentegen noch direct of indirect worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China.

Over de door u aangehaalde elementen die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, merkt het CGVS op niet bevoegd te zijn om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 31 december 2014 (zie p. 3) in een eerste middel de schending aan van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Hij stelt dat hij zijn tweede asielaanvraag van 3 december 2014 baseerde op dezelfde asielmotieven als zijn eerste, met name op het feit dat India niet kan beschouwd worden als een eerste land van asiel, daar Tibetanen in India geen vluchtelingenstatus krijgen en niet dezelfde rechten krijgen als de oorspronkelijke inwoners van India.

Hij wijst erop dat hij een brief voorlegde van "Bureau du Tibet" van 28 november 2014, ter staving van zijn aanvraag om een duplicaat te ontvangen van zijn Identity Certificate (IC).

Verzoeker voert aan dat hij het argument van de commissaris-generaal dat deze brief beschouwd wordt als niet van die aard dat het de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt, betwist.

Hij stelt dat deze brief aantoont dat hij moeite deed om een duplicaat van zijn IC aan te vragen bij de Tibetaanse ambassade.

Verzoeker haalt aan dat de Raad in het arrest van 27 juni 2014 immers aanhaalde dat hij geen enkele poging zou hebben gedaan om een duplicaat te krijgen van zijn IC bij de Indiase ambassade. Dienvolgens kon verzoeker, volgens de Raad, het niet aannemelijk maken dat hij in een situatie verkeerde zoals omschreven door de nota van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, gezien in deze nota wordt omschreven dat er zich in de praktijk serieuze problemen voordoen bij de terugkeer van Tibetanen naar India.

Waar in de beslissing van 18 december 2014 van de commissaris-generaal herhaald wordt dat geen geloof wordt gehecht aan het feit dat verzoeker zijn IC heeft moeten afgeven aan zijn smokkelaar en vastgesteld wordt dat de brief van "Bureau du Tibet" enkel melding maakt van het nummer van zijn Green Book en dat er nergens melding wordt gemaakt van een nummer van het IC en/of Registraton certificate (RC), noch melding wordt gemaakt van de plaats waar hij zijn RC en of IC heeft moeten afgeven, legt verzoeker uit dat hij bij "Bureau du Tibet" geen nummer van RC of IC kon vermelden omdat hij niet langer in bezit was van deze documenten; hij herhaalt dat zijn RC in Tibet is ingetrokken in ruil voor een exit-permit en dat hij zijn IC heeft moeten afgeven aan de smokkelaar.

Op het argument van de commissaris-generaal dat hij in bezit van zijn IC, op legale wijze kon reizen en het aldus onwaarschijnlijk is dat hij bijna 10 miljoen roepies zou betaald hebben aan een smokkelaar, antwoordt verzoeker dat hij geen specifieke bewijsmiddelen kan voorleggen van zijn reisweg naar België, noch van het feit dat hij niet langer over de vereiste reisdocumenten beschikt, maar dat het een vaststaand feit blijft dat het voor Tibetanen niet zomaar mogelijk is om terug te keren naar India, nadat ze het land verlaten hebben.

Hij wijst erop dat voor de terugkeer naar India een terugkeervisum vereist is, uitgereikt door de Tibetaanse ambassade, en dat deze laatste op heden *"zelfs geen terugkeervisa uitreikt aan Tibetanen die over een IC en Nori (= No Objection to Return to India)-stempel beschikken"*.

Hij verwijst naar een rapport van 15 maart 2014 van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen dat hieromtrent stelt: *"Niet enkel blijkt de registratie en de verlenging ervan praktische moeilijkheden met zich mee te brengen, maar zelfs een effectieve registratie lijkt geen garanties voor een mogelijke terugkeer naar India met zich mee te brengen."*

Een expert waarop de Australische beroepsinstantie in asielzaken beroep doet, wijst ook op de afgenomen openheid van de Indische overheid t.o.v. Tibetanen:

"India appears to be complying [with China's demands] and is making it very difficult for new arrivals to get residence permits. Those who leave the country are generally not allowed to return and so a Tibetan in Australia with an Indian residence permit, would probably not be allowed to return to India."

Hij verwijst tevens naar bevindingen van "International Organisation for Migration (IOM)": *"Zo is IOM niet op de hoogte van Tibetanen die vrijwillig terugkeren naar India. IOM in Delhi is daarvoor immers nog nooit aangesproken door ook maar één van zijn bureaus in de EU – terwijl dit toch bij uitstek de internationale organisatie is die voor de begeleiding daarbij instaat. Daaromtrent verklaarde de vertegenwoordiger van IOM België op de contactvergadering georganiseerd door het BCHV onlangs: Geen enkel Tibetaan heeft in de afgelopen vijf jaar een aanvraag voor terugkeer naar India met IOM ingediend. [...]"*

Mevrouw D'Hoop raadpleegde niettemin de heer Agrawal op het Consulaat van India met wie IOM regelmatig samenwerkt. Hij bevestigt dat Tibetanen in het bezit van een geldig reisdocument afgeleverd door de Indiaanse autoriteiten, zonder moeite een inreisvisum voor India verkrijgen. De heer Agrawal bevestigt nog na de vergadering dat het een visum van 3 maanden betreft.

Echter, om in aanmerking te komen voor de tussenkomst van IOM, moet er wel gewaarborgd worden dat een keer in India, na alle registratieprocedures te hebben doorlopen, de kandidaat er wel permanent kan verblijven.

Daarnaast bevestigt mevrouw D'Hoop, na de vergadering, dat IOM in New Delhi nooit een aanvraag heeft ontvangen van Tibetanen die willen terugkeren naar India, noch vanuit België noch vanuit een andere EU-lidstaat, en dat er in India geen specifiek IOM-programma is om deze bijzondere groep te begeleiden."

Verzoeker stelt verder dat *"de reeds aangehaalde bron bij de CTA in Dharamsala verklaarde aan het BCHV dat er geen garanties zijn dat er een terugkeervisum uitgereikt wordt door de Indische ambassade aan Tibetanen, zelfs indien zij over geldige reisdocumenten beschikken"*.

Het *"Tibet Office"* in Brussel zou *'off the record'* aan het BCHV verklaard hebben *"dat medewerking van de Indische vertegenwoordiging in België allesbehalve evident is."*

Als nazoeking op de opgegeven naam niets oplevert, zou er bijvoorbeeld vanuit gegaan worden dat er gebruik gemaakt is van een valse naam.

Daardoor wordt het onmogelijk te bewijzen dat men geen IC heeft of een valse heeft gebruikt om India te verlaten, en is het bijgevolg onmogelijk om er een (nieuwe) aan te vragen om terug te keren naar India".

Uit de hierboven geciteerde verklaringen van IOM blijkt volgens verzoeker *"nogmaals dat een eventuele terugkeer geen (automatisch) recht opent op een duurzaam wettelijk verblijf in India – en is dit zelfs precies de reden waarom het Tibetanen niet zou kunnen bijstaan bij een terugkeer"*.

Hij voert aan dat *"minstens voor diegenen die niet over een IC en zgn. Nori-stempel beschikken, is elk recht op terugkeer of zelfs maar tijdelijk verblijfsrecht uitgesloten"*, wat volgens hem bevestigd wordt door het Zwitserse Bureau voor Migratie.

Verzoeker besluit dat hij, net als zovele andere Tibetaanse vluchtelingen die eerst in India hebben verbleven, in de illegaliteit dreigt te vallen. Hij verwijst hiervoor naar het bij het verzoekschrift gevoegde krantenartikel *"Tibetanen in België dreigen in illegaliteit te belanden"* van 11 mei 2014.

Volgens verzoeker dient de door hem voorgelegde brief van *"Bureau du Tibet"* wél degelijk te worden aanzien als van die aard dat het de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In een tweede middel (zie p. 5) voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 § 4, van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Waar door de commissaris-generaal gesteld wordt dat India moet worden beschouwd als eerste land van asiel ten aanzien van verzoeker, is hij van oordeel dat India hem geen reële bescherming biedt in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Hij herneemt hiervoor het verzoekschrift van 5 maart 2014 en de aanvullende nota van 20 mei 2014 (zie p. 6-14), die werden ingediend in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Verzoeker vraagt aan de Raad (zie p. 14) de beslissing van 18 december 2014 van de commissaris-generaal *"te vernietigen en hervormen"* en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker het krantenartikel *"Tibetanen in België dreigen in illegaliteit te belanden"* van 11 mei 2014.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 18 december 2014 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Op 26 februari 2014 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien voor verzoeker India als eerste land van asiel werd aangemerkt en verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij niet in staat is om terug te reizen naar India met zijn persoonlijke documenten en evenmin aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te koesteren bij een eventuele terugkeer naar India.

De Raad bevestigde deze beslissing op 27 juni 2014 (RvV 27 juni 2014, nr. 126 472). Verzoeker diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.2. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag brengt verzoeker als "nieuwe element" een brief van "*Bureau du Tibet Brussel*" van 28 november 2014 aan.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "*Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

Uit de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming van 26 februari 2014 en het arrest van de Raad van 27 juni 2014 (RvV 27 juni 2014, nr. 126 472) in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag blijkt dat:

- (i) India als eerste land van asiel kan worden aangemerkt en verzoeker aldaar van reële bescherming kan genieten, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement;
- (ii) niet kan worden ingezien waarom verzoeker met zijn IC of met een duplicaat IC niet zou kunnen terugkeren naar India;

(iii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade dient te koesteren in India.

Gezien de Raad met betrekking tot deze elementen zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704) en hij, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak mag doen over deze elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, is de herhaling (zie het verzoekschrift van 30 december 2014, p. 6-14) van de argumenten uit het verzoekschrift van 5 maart 2014 en uit de aanvullende nota van 20 mei 2014, niet dienstig.

Laatstgenoemd verzoekschrift en voornoemde aanvullende nota werden immers ingediend in het kader van verzoekers eerste asielprocedure en werden reeds behandeld door de Raad in het arrest 126 472 van 27 juni 2014.

De inhoud van de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 29 januari 2015, zijnde *“COI Focus: China India Tibet - Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe”* werd eveneens reeds besproken in voornoemd arrest.

De Raad stelt verder vast dat onderhavige asielaanvraag van 3 december 2014 geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien:

- (i) de brief van “Bureau du Tibet”, gericht aan de Indiase ambassade te Brussel, slechts stelt dat verzoeker over een IC zou beschikt hebben en waarin gevraagd wordt een duplicaat te voorzien;
- (ii) het reeds vaststaat dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers bewering dat hij zijn IC aan zijn smokkelaar zou hebben afgegeven;
- (iii) de brief enkel melding maakt van het nummer van verzoekers Green Book -een document dat uitgereikt wordt door de Tibetaanse overheid in ballingschap en niet door de Indiase overheid-, maar nergens het nummer van zijn RC en/of IC wordt vermeld en evenmin melding maakt van de plaats waar verzoeker zijn RC en/of IC volgens zijn verklaringen zou hebben moeten afgeven;
- (iv) deze brief hoe dan ook niet aantoonst dat verzoeker geen duplicaat van zijn IC zou kunnen verkrijgen, waarmee hij op legale wijze naar India zou kunnen terugkeren.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker bij het “Bureau du Tibet” geen nummer van RC of IC kon opgeven omdat hij niet langer in bezit is van deze documenten -zijn RC zou in Tibet zijn ingetrokken in ruil voor een exit-permit en zijn IC zou hij hebben afgegeven aan de smokkelaar- doet, daargelaten de vaststelling dat het reeds vaststaat dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers bewering dat hij zijn IC aan zijn smokkelaar heeft afgegeven-, gelet op het gezag van gewijsde van voornoemd arrest van de Raad van 27 juni 2014, geen afbreuk aan het feit dat de brief geenszins aantoonst dat verzoeker geen duplicaat van zijn IC zou kunnen verkrijgen om hiermee terug te keren naar India.

Waar deze brief immers eventueel kan aantonen dat hij moeite deed om een duplicaat van zijn IC aan te vragen bij de Tibetaanse ambassade, zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat dit geenszins aantoonst dat verzoeker met een (aangevraagd en nog te verkrijgen) duplicaat IC niet zou kunnen terugkeren naar India.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat het een vaststaand feit is dat het voor Tibetanen niet zomaar mogelijk is om terug te keren naar India, nadat ze het land verlaten hebben.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar een rapport van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen van 15 maart 2014, naar bevindingen van “*International Organisation for Migration (IOM)*” en naar een bron bij de CTA in Dharamsala.

Hij stelt dat hieruit “*nogmaals (blijkt) dat een eventuele terugkeer geen (automatisch) recht op een duurzaam wettelijk verblijf in India – en is dit zelfs precies de reden waarom het Tibetanen niet zou kunnen bijstaan bij een terugkeer*”.

Hij voert aan dat “*minstens voor diegenen die niet over een IC en zgn. Nori-stempel beschikken, is elk recht op terugkeer of zelfs maar tijdelijk verblijfsrecht uitgesloten*”, wat volgens hem bevestigd wordt door het Zwitserse Bureau voor Migratie.

Verzoeker besluit dat hij, net als zovele andere Tibetaanse vluchtelingen die eerst in India hebben verbleven, in de illegaliteit dreigt terecht te komen; hij verwijst hiervoor naar het bij het verzoekschrift gevoegde krantenartikel “*Tibetanen in België dreigen in illegaliteit te belanden*” van 11 mei 2014.

De Raad herneemt de beoordeling dienaangaande in zijn arrest 126 472 van 27 juni 2014 inzake verzoekers eerste asielaanvraag:

"Ten slotte en ook al is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat hij niet naar India kan terugkeren, kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 29 januari 2014, blijken dat "Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten.

Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...)

Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indiase diplomatieke post van zijn verblijfland een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel".

Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen.

Tevens blijkt dat "Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden "na uitgebreide onderzoeksdaten".

Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro".

In zoverre verzoeker stelt dat hij niet meer in het bezit is van zijn IC omdat deze door de smokkelaar werd afgenomen (stuk 4, gehoorverslag, p. 3), kan met de hulp van de Central Tibetan Administration, een duplicaat van een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

Verzoeker beschikte over een Registration Card (RC) en een Identity Card (Yellow Book) (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 5, 6).

Verzoeker verklaarde met zijn eigen IC te hebben gereisd. Verzoeker stelt dat zijn IC werd afgenomen door de smokkelaar en dat hij 980.000 roepies heeft betaald voor de reis (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 6).

Dat verzoeker zijn IC diende af te geven aan de smokkelaar kan niet overtuigen gezien dit zijn eigen identiteitsdocument is en de Raad überhaupt niet inziet waarom verzoeker bijna een miljoen roepies zou betalen, indien hij middels zijn IC op legale wijze kon reizen.

Aldus wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker zijn IC niet in zijn bezit had bij de binnenkomst in België.

Verzoeker zou overigens geen enkele poging ondernomen hebben om een duplicaat aan te vragen bij de Indiase ambassade (stuk 4, gehoorverslag, p. 3).

Aldus kan niet worden ingezien waarom verzoeker met zijn IC -dan wel met een duplicaat IC- niet kan terugkeren naar India.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota er op wijst dat op basis van de informatie in het bijgevoegde rapport van het Belgisch Comité voor Hulp aan vluchtelingen blijkt dat er zich wel serieuze problemen voordoen in de praktijk bij de terugkeer naar India, maakt hij, mede gelet op hetgeen hoger is vastgesteld, niet concreet aannemelijk dat hij persoonlijk problemen zal ondervinden. Hij toont evenmin aan dat zijn situatie kan gelijkgesteld worden met de in het rapport van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen aangehaalde gevallen en opmerkingen.

Ten slotte verklaarde "de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India" (zie informatie administratief dossier).

Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die vermag deze conclusie te wijzigen."

De Raad stelt verder vast dat uit de objectieve informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India.

Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken, een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post.

In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat ze nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie reglementair gereisd heeft met zijn IC, dan wel illegaal, neemt het consulaat daarbij niet eens in beschouwing.

Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt voorgehouden, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te

vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (zie *“COI Focus China/India: De Tibetaanse gemeenschap in India”* van 26 juni 2014, p. 21, 22).

Uit deze informatie blijkt dan ook dat verzoeker wel degelijk in staat is om, zo hij effectief zijn IC aan een “smokkelaar” zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel.

De verwijzingen van verzoeker naar het rapport van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen van 15 maart 2014, naar bevindingen van *“International Organisation for Migration (IOM)”*, naar een bron bij de CTA in Dharamsala en naar het Zwitserse Bureau voor Migratie -zonder van deze rapporten, bevindingen en bronnen enige stukken bij het verzoekschrift te voegen- en het krantenartikel *“Tibetanen in België dreigen in illegaliteit te belanden”* van 11 mei 2014, doen geen afbreuk aan voornoemde informatie in het administratief dossier (*“COI Focus China/India: De Tibetaanse gemeenschap in India”* van 26 juni 2014), die gesteund is op talloze bronnen, verzameld werd door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar van CEDOCA en bovendien van recentere datum is dan het door verzoeker aangehaalde rapport van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen van 15 maart 2014.

2.2.3. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Het CGVS is van oordeel dat u uw vrees voor vervolging vanwege de Chinese autoriteiten aannemelijk heeft gemaakt.*

Echter, uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat India, overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, voor u kan beschouwd worden als een ‘eerste land van asiel’. Het CGVS heeft immers vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied, alwaar u de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, met inbegrip van het beginsel van nonrefoulement, geniet.

In casu dient vastgesteld te worden dat er geen sprake is van een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u wordt teruggeleid naar India. U mag daarentegen noch direct of indirect worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China.

Over de door u aangehaalde elementen die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, merkt het CGVS op niet bevoegd te zijn om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken.

Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.2.4. Besluit

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar India een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moeten ondergaan.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE